

MEL
WALLIS
DE VRIES

Verstrikt
JEUGDTHRILLER

Hoofdstuk 1

Lara

Herinneringen. Ze zijn er wel, maar ik kan ze niet pakken. Als zeepbellen vliegen ze door mijn hoofd. Ongrijpbaar en doorzichtig. Hoe oud ik ben? Ik weet het niet. Wat mijn naam is? Geen idee. Er zijn wel letters, maar ik kan er geen logisch geheel van maken. Waar ik woon? Misschien in een villa, misschien in een flat. Het voelt alsof mijn hoofd een grabbelton zonder cadeautjes is geworden: er zit alleen maar zaagsel in. Opeens moet ik giechelen. Het lijkt allemaal zo onbelangrijk.

Wie ik ben is teruggebracht tot dit moment. Er bestaat geen gisteren meer en ook geen morgen. Er is alleen maar het zwart. Boven me, onder me, naast me. Ik drijf in een zwarte, warme zee zonder geluiden. Mijn armen en benen zijn gewichtloos. Eigenlijk weet ik niet eens meer zeker of ik wel armen en benen heb. Mijn lichaam lijkt verdwenen. Ik zou een vierkante centimeter groot kunnen zijn, maar ook zo groot als een voetbalveld.

Misschien was het vroeger als baby ook zo. Ronddobberen in het lauwe duister van mijn moeders buik zonder besef van wat dan ook. Er schieten plaatjes door mijn hoofd van een vrouw. Ze heeft lang, bruin haar en zachtrode lippen. Is het mijn moeder? Haar groene ogen schitteren met een vreemd soort intensiteit. Het lijkt opeens

wel alsof ze naast me staat. Ik wil haar aanraken en met mijn hand haar warme huid voelen.

Maar ik ben mijn arm kwijt. Ergens in deze zwarte zee moet mijn arm drijven, maar waar? Met mijn hoofd zend ik signalen naar mijn spieren: beweeg, beweeg, beweeg, o alsjeblieft, beweeg! Er gebeurt niks. Hulpeloos kijk ik naar de vrouw. Ze glimlacht en haar hand komt mijn kant op, steeds dichterbij. Nog een meter, nog een halve meter, nog een paar centimeter. Tranen springen in mijn ogen. Ik wil zo graag dat ze me aanraakt. Ik wil zo graag door haar vastgehouden worden.

Plotseling schiet haar hand weg. Haar hoofd schiet heen en weer en haar ogen zijn wijd opengesperd. Blijkbaar schrikt ze van iets. Ook ik word onrustig. Het zwart drukt op me. Ik krijg het benauwd. De vrouw roept iets naar me. Het zijn lege woorden zonder geluid. Ik denk dat ze me probeert te waarschuwen, want haar lippen bewegen snel en paniekerig. 'Wat is er?' wil ik vragen. Maar het zwart golft mijn mond in en vult mijn longen. Zou ik stikken? Vreemd genoeg kan ik gewoon blijven ademen, als een vis onder water.

Haar blik wordt triest. Weer zegt ze iets. Ik denk dat het 'sorry' is. Dan draait ze zich om. 'Nee, niet weggaan, blij bij me!' schreeuw ik. Maar er komt geen geluid over mijn lippen. Met grote stappen loopt ze bij me vandaan, totdat ze uiteindelijk in het zwart verdwijnt. Opeens voel ik me zo moe. Wie was deze vrouw? Waarom wil ik zo graag bij haar zijn? De vragen draaien rondjes in mijn hoofd, spelen tikkertje zonder elkaar te pakken. Na een tijdje geef ik het op. De herinnering aan de vrouw wordt vager. Het zwart lijkt de scherpe randjes van alles af te halen.

Ik denk aan de zee. Aan azuurblauw water dat rond mijn benen kabbelt. Zand tussen mijn tenen. Zou ik ooit

in zo'n zee hebben gezwommen? Die gedachte maakt me verdrietig. Ik knipper met mijn ogen. Het water wordt groen en verandert in bomen. De bomen worden een bos. Ik kan de natte bladeren op de grond bijna ruiken, zo levensecht ziet alles eruit. Plotseling begin ik te huilen. De tranen rollen over mijn wangen, druppelen in het zwart, stromen erin over, als een regenpijp die het regenwater niet meer kan verwerken. Voor het eerst denk ik: Wat doe ik hier eigenlijk?

Hoofdstuk 2

Maud

Klik. Het zwart achter mijn ogen verdwijnt en wordt roder. Iemand doet een lamp aan.

'Wakker worden Mau-haud,' hoor ik mijn broertje zeggen.

Ik knijp mijn ogen stijf dicht. Zwarte vlekjes dansen door het rood. Doodstil blijf ik liggen. Pas tegen vieren ben ik in slaap gevallen. Weer heb ik die droom gehad. Weer ben ik in paniek wakker geworden. Zo rond halfzeven ben ik eindelijk in een diepe, droomloze slaap gedommeld. En nu staat mijn broertje alweer naast mijn bed.

'Je bent wakker, ik zie het,' zegt hij op klagende toon.

Waarom houdt hij zijn mond niet? Ik stop met ademen. Misschien denkt hij dan wel dat ik dood ben.

Ik voel een stomp tegen mijn ribben en hap naar adem. Tussen mijn wimpers door zie ik dat mijn broertje als een bokser voor mijn bed staat, met opgeheven vuisten. Heeft hij me geslagen? Hoe haalt hij het in zijn hoofd!

'Ga weg,' sis ik.

'Nee.'

Mijn dekbed wordt van me afgetrokken.

'Geef terug, David.'

'Nee.'

Mijn lichaamswarmte verdampt. Rillend trek ik mijn

knieën op. Ik heb zin om mijn duim in mijn mond te stoppen, net als vroeger. En dan voel ik iets nats onder mijn voeten. Met een gil vlieg ik overeind. Het grijnzende gezicht van mijn broertje staart me aan.

‘Wat...?’ stamel ik.

David heeft een nat washandje in zijn handen, zie ik. Wat een eikel is het toch!

‘Niet grappig?’ vraagt hij.

‘Niet grappig,’ snauw ik. Het liefst zou ik met het washandje de schijnheilige uitdrukking van zijn gezicht poetsen. Maar mijn moeder roept van beneden: ‘Is ze al wakker?’

‘Ja,’ gilt mijn broertje terug. ‘Ze is wakker!’

‘Zeg dat ze moet opschieten.’

Ze? Ze? Waarom noemt mama me niet gewoon Maud? Die naam heeft zij tenslotte samen met mijn vader bedacht toen ik zestien jaar en negen maanden geleden werd geboren.

‘Je moet opschieten,’ zegt David tegen mij.

‘Ik ben niet doof.’ Zuchtend sta ik op. ‘Ga weg.’

Hij blijft staan.

‘David, ik meen het. Ik ga douchen, rot op.’

‘Ben je weer dikker geworden?’ vraagt hij opeens.

Heel even ben ik sprakeloos. David weet altijd precies de dingen te zeggen die me enorm kwetsen. Ik voel me nu net een olifant met een veel te kort t-shirt aan. Onhandig trek ik aan de zoom.

‘O, sorry, heb ik iets verkeerd gezegd? Je kijkt opeens zo gek.’ Hij glimlacht. ‘Weet je, zo dik ben je nu ook weer niet. Sara uit je klas, die is pas echt dik! Haar benen zijn net boomstammen. Die van jou zijn maar kleine boomstammetjes.’

Met zijn duim en wijsvinger maakt hij een rondje, om te

laten zien hoe dun mijn benen volgens hem zijn. De manier waarop hij het zegt, met dat treiterende ondertoontje, en die veel te grote onschuldige blauwe ogen, vertelt me dat hij er niks van meent. God, wat haat ik hem. Ik gooi mijn hoofdkussen in zijn richting. Het kussen raakt de muur.

'Ik ga al, ik ga al,' zegt hij grijnzend en hij trekt mijn slaapkamerdeur met een knal achter zich dicht.

Boos draai ik me om. Ik hoop dat hij van de trap valt. Ik hoop dat hij in zijn ontbijt stikt. Ik hoop dat ik hem nooit meer terugzie. Ik loop naar het raam. Mijn dijen schuren met de binnenkanten tegen elkaar aan. Eigenlijk heeft David gelijk, ik ben dikker geworden. De zakjes chips, Twixen, Kitkats en M&M's die ik sinds de zomervakantie heb gegeten, zijn ontelbaar.

Opeens voel ik me zo vies. Wijdbeens ga ik voor het raam staan en ik trek het gordijn open. In de tuin hangt een vreemde stilte. Er beweegt niks, zelfs geen takje. Tussen de kale bomen hangt een grijze nevel. Alles lijkt dood. De nevel glipt door het openstaande raam naar binnen. Kippenvel trekt over mijn blote armen omhoog. In mijn hoofd wordt het ook koud en mistig. Ik doe een stap naar achteren. En nog een.

'Maud!' Mijn moeders stem klinkt nu geïrriteerd. 'Het is halfacht. Over drie kwartier begint je eerste les.'

De mist trekt op en glipt weer naar buiten. 'Jahaaa,' roep ik schor en ik loop naar de badkamer.

Zeven minuten en twintig seconden later loop ik de keuken in. Een nieuw record.

'Goedemorgen, schat,' zegt mijn vader. Hij geeft me een knipoog over de rand van de krant.

'Hé, pap.' Ik schuif een stoel naar achteren en ga aan de keukentafel zitten.

‘Daar ben je dan eindelijk,’ zegt mijn moeder. Ze loopt naar het aanrecht. Haar hoge hakken klikken op het parket. Ze draagt een rokje waar nog niet eens één been van mij in past. Het is overduidelijk dat ik papa’s genen heb geërfd. En David die van mama.

Mijn moeder zet meteen een bord met twee bruine boterhammen met worst voor mijn neus. Opeens heb ik geen honger meer. Onopvallend schuif ik het bord van me af.

‘Heb je vannacht een beetje kunnen slapen?’ vraagt mijn vader.

‘Mwah, niet zo heel goed, ik...’

‘Kan jij David vandaag met de auto naar school brengen?’ onderbreekt mijn moeder ons gesprek. Ze staat met haar rug tegen het aanrecht en staart mijn vader aan.

Hij frons zijn wenkbrauwen. ‘Sorry, wat zeg je?’

‘Of je David vandaag naar school kan brengen,’ herhaalt ze kribbig.

De frons wordt dieper. De uiteinden van papa’s wenkbrauwen raken elkaar, waardoor hij lijkt op een boef uit een stripverhaal. Zou hij nog weten dat hij met mij aan het praten was? Blijkbaar niet, want hij zegt tegen mijn moeder: ‘Ik moet om negen uur op kantoor zijn. We hebben een vergadering over een nieuwe klant in China.’

‘David heeft het eerste uur een belangrijk proefwerk. Ik heb liever niet dat hij het hele eind naar school fietst.’ Ze kruist haar armen en kijkt hem indringend aan.

Ik sluit mijn ogen en beeld me in dat ik iemand anders ben. Een popster, of nog beter, een beroemde actrice. Dat ik tienduizenden fans heb die allemaal mijn handtekening willen. Dat iedereen naar me luistert.

‘Was het niet een proefwerk Grieks?’ Ik hoor aan mijn vaders stem dat hij zijn verzet opgeeft.

‘Ja,’ antwoordt mijn moeder. ‘Als hij weer een hoog cij-

fer haalt mag hij mee op studiereis naar Athene. Alleen de tien beste leerlingen uit de onderbouw krijgen een plekje.'

'Nou, vooruit,' zegt mijn vader aarzelend. 'Als ik David nu wegbreng en daarna meteen doorrijd naar mijn werk, dan moet het wel lukken.'

Mijn ogen gaan open. Het is altijd weer hetzelfde liedje. David is zo klein, David doet zo zijn best, David haalt zulke hoge cijfers, David krijgt altijd zijn zin.

'Dank je, papa,' zegt David grijnzend.

Godzijdank zitten David en ik niet op dezelfde school. Hij zit in de tweede klas van het Barlaeus Gymnasium. Ik zit in 5 havo van het Amsterdams Lyceum. Het moet een opluchting voor mijn ouders zijn geweest dat er in elk geval iemand uit de familie naar het gymnasium ging.

Mijn vader staat op. 'We gaan. Anders haal ik mijn vergadering niet.'

David springt overeind. Hij kan zijn tevredenheid nauwelijks verbergen. Als een jong hondje loopt hij achter mijn vader aan. Zijn tong hangt nog net niet uit zijn mond. Ze verdwijnen door de zijdeur van de keuken naar het halletje.

'Schiet jij ook op, Maud?' vraagt mijn moeder aan mij. 'Hier, vergeet je brood niet.'

Ik krijg een plastic zakje met twee bruine boterhammen erin in mijn hand geduwd. Snel pruts ik het zakje in mijn tas.

'Tot hoe laat heb je school?' vraagt mijn moeder terwijl ze de keukentafel afruimt.

'Twee uur.'

'Ik ben vandaag de hele dag thuis.'

Mijn moeder werkt als jurist bij een bank. Thuis zijn betekent voor haar dat ze de hele tijd aan het bellen en mai-

len is met haar werk. David en ik mogen dan geen lawaai maken, anders wordt ze boos. Als mijn moeder thuis is, ben ik liever niet thuis. Gelukkig is ze niet zo vaak thuis.

'Dag lieverd.' Ze geeft me een zoen. Ik stel me voor dat er een afdruk van haar rode lippenstift op mijn wang staat. Snel veeg ik met de achterkant van mijn hand over mijn wang.

'Fiets je voorzichtig?' roept ze me achterna.

'Ja.' Ik trek de deur van het halletje achter me dicht. Er is nauwelijks plek voor mij. Ik wurm me tussen pappa en David door naar de kapstok.

'Het spijt me dat ik jou vandaag niet kan wegbrengen,' zegt mijn vader.

'Geeft niet, pap,' antwoord ik.

Hij kijkt opgelucht. 'Volgende keer breng ik jou naar school.' Zachtjes knijpt hij in mijn wang.

'Vannacht heb ik die droom weer gehad,' zeg ik. Ik begrijp niet waarom ik dat nu opeens zeg.

Het blijft even stil. Pas na een paar seconden knikt papa. 'Het is net gebeurd, lieverd. De wond is nog zo vers.'

'Dat weet ik, maar...'

'Waar is mijn sjaal?' zeurt David.

'Hier.' Mijn vader pakt een blauwe sjaal van de kapstok. Tegen mij zegt hij: 'Vanavond praten we verder, oké?'

'Ja.' Het liefst zou ik gaan huilen.

'Heb je alles?' vraagt hij aan David. 'Jas? Rugzak? Broodtrommel? Boeken?'

'Die sjaal kriebelt,' jammert David.

'Doe hem dan maar weer af.' Mijn vader zucht. 'We gaan, anders haal ik die vergadering nooit. Tot vanavond!'

'Dag.' Ik zwaai, maar ze zijn al verdwenen door de voordeur.

Opeens is het halletje heel groot en heel stil geworden.

Het is alsof ik naar een film staar waar de hoofdpersonen uit zijn gestapt. Wat doe ik hier eigenlijk nog? Ik pak mijn jas van de kapstok. Door de brievenbus heen ruik ik de herfst. Natte modder en blaadjes. Ik doe de voordeur open. Minuscuul kleine regendruppeltjes waaien in mijn gezicht. Ik kan ze niet zien, maar wel voelen. Waarschijnlijk kom ik zeiknat aan op school. David niet, die zit lekker warm en droog bij papa in de auto. Ik veeg een spinnenweb van het zadel en stap op mijn moeders fiets. Mijn eigen fiets is vorige week gejat, terwijl hij in de voortuin op slot stond. Na heel lang zeuren mocht ik mijn moeders fiets lenen. Langzaam begin ik te trappen. Bij elke beweging denk ik: Kon ik de tijd maar terugdraaien.

www.melwallisdevries.nl
www.politienietbetreden.nl

Zesde druk, 2020

© 2011 Mel Wallis de Vries

Voor deze uitgave:

© 2011 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagafbeelding: Chris Hoefsmit

Covermodel: Eline van der Schaar

Omslagontwerp: Studio Marlies Visser

Grafische verzorging: Text & Image

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 2914 8 (e-book 978 90 261 3238 4)

NUR 284, 285